

jeg synes – skatteministeren var inde på lidt af det samme – at CD har gjort et godt stykke arbejde for at få præciseret, hvad der er tale om og kun er tale om her. Der er nemlig ikke tale om en ladeport, der åbnes, for så ville det gå ud over det princip, som jeg fremhævede før, nemlig størst mulig lighed.

Det, der er værd at understrege, som også fru Sonja Albrink sagde det på forslagsstillernes vegne, er, at det er noget, som gælder på en hel arbejdsplads. Det må være noget med, at det er nogle principper, som man indfører på en arbejdsplads, og så gælder det alle.

Vi skal også overveje, hvad vi som lovgivere gør i forhold til dem, der er på arbejdspladser, hvor man ikke har en sådan politik. Hvad gør vi så dér, for de, der er på en arbejdsplads, som gør noget, er jo bedre stillet end dem, der er på en arbejdsplads, hvor de ikke gør noget, og hvad gør vi i forhold til dem, der simpelt hen er uden for arbejdsmarkedet, og som har et alkoholproblem? Hvad kan vi gøre for dem, for det er måske et problem for nogle af dem at komme ind på arbejdsmarkedet. Men det skal ikke afholde os fra at give et principielt tilsagn til forslaget, som det ligger.

Der er så nogle problemer, som vi skal have løst undervejs, og jeg regner med, at skatteministeren med sit tilsagn vil opregne de forskellige problemer, som skatteministeren ser i forslaget, og at vi på baggrund af disse opregninger og beslutningsforslaget i øvrigt kan nå frem til at skrive en betænkning, hvor vi præciserer nogle ting, som er retningslinjer for det, som skatteministeren måske også i samarbejde med andre ministre skal gå videre med.

Herved kan vi få et grundlag, som er mere præcist – ikke fordi forslaget ikke er præcist nok; vi fremsætter også beslutningsforslag, hvor der efterlyses større præcision – og som er så konkret, at der kan komme en lovgivning på det her felt til efteråret, så vi i den kommende folketingssamling kan vedtage noget, som har det sociale hensyn, som ligger i forslaget her, og som samtidig har sikkerheden i forhold til lighedsprincipperne i skatteloven og andre love.

Klaus Kjær (DF):

Dansk Folkeparti synes, at der er tale om et godt forslag, som vi meget gerne støtter.

Det er helt urimeligt, at en medarbejder, der har et alkoholproblem, og som får tilbudt behandling af sin arbejdsgiver, af økonomiske årsager må afstå fra at få gjort noget ved dette

problem, fordi han, som reglerne er i dag, bliver brandbeskattet af værdien af denne behandling. Problemet fortsætter derfor, og på et tidspunkt mister arbejdsgiveren en god medarbejder, og medarbejderen ryger ud i en social deroute med mange økonomiske og familiemæssige følger, ud over at drikkeriet fortsætter.

De samfundsøkonomiske konsekvenser af alkoholmisbrug beløber sig i dag til et tocifret milliardbeløb ud over, hvad der anvendes til forebyggelse og egentlig behandling. Med en gennemførelse af forslaget vil staten givet miste et skatteprovenu, men det vil slet ikke stå i forhold til den besparelse, som en gennemførelse af forslaget vil medføre. Hertil kommer den menneskelige værdi, der ligger i, at der gives mulighed for en hurtig indsats over for et måske begyndende alkoholmisbrug, og som ikke bliver stoppet i tide, fordi den pågældende ganske enkelt ikke har råd til at finansiere det selv på grund af den skat, man pålægger ham.

Dansk Folkeparti forudsætter, at forslaget også omfatter en ret for arbejdsgiveren til at fratække udgiften i sit driftsregnskab. Det ville være en helt naturlig ting at betragte udgiften som en driftsomkostning på lige fod med andre omkostninger for virksomheden. Et sådant forslag vil også i højere grad tilskynde arbejdsgiveren til at gå konstruktivt ind med betalte behandlingstilbud som en del af virksomhedens alkoholpolitik.

Jeg er glad for, at skatteministeren her i dag har tilkendegivet, at man godt vil arbejde videre med de tanker, der er gjort i forslaget om virksomhedernes sociale ansvar osv., men det bekymrer mig lidt, at skatteministeren stiller som en betingelse, at det skal være et tilbud for alle medarbejdere. Lad os nu starte på frivillig basis, hvor man får et tilbud fra arbejdsgiveren. Der sker jo også forskelsbehandling på andre områder på arbejdsmarkedet, uden at Folketinget nødvendigvis behøver at lovgive og gribe ind. Det skal i hvert fald ikke udvikle sig på en sådan måde, at det bliver en pligt for arbejdsgiveren at gå ind og finansiere behandlingen.

Til hr. Aage Frandsen skal jeg blot kort bemærke, at der er jo ikke i denne situation er tale om et frynsegode, som har til hensigt at omgå skattereglerne, ved at man giver medarbejderen naturalier i stedet for løn. Her er pengene jo direkte afsat til behandling, uden at det indgår som en del af den pågældende medarbejders løn.